

“Hard werken is niet erg, als je het maar met plezier doet”

Hij deed de Hogere Zeevaartschool in Den Helder en ging de marine in. Totdat hem een functie aangeboden werd die hem niet lag. Voor Peter van Rensen hét moment om om zich heen te kijken. Werken in het buitenland, dat is wat hij ambieerde. En toen viel zijn oog op een advertentie van expertisebureau PolakSchoute. Weliswaar niet in het buitenland, maar – met een vestiging in Eindhoven - er wel dicht tegenaan. En zo kwam Peter van Rensen in september 1980 in de schadewereld terecht.

Peter van Rensen

(fotografie: ZZindi Corporate Communicatie)

En sterker nog, hij is er nooit meer uit vertrokken. Hij werkte jarenlang bij PolakSchoute. PolakSchoute werd Cunningham, Cunningham werd Sedgwick. En nu, veertig jaar later, doet hij een stapje terug. Heeft zijn directiefunctie overgedragen aan zijn jongere collega Michiel Jongeneel en voert nog met name coachende taken uit. Dat zal nog zo'n anderhalf jaar duren. Dan breekt voor hem de tijd aan om zich definitief terug te trekken en van zijn pensioen te gaan genieten.

Op de vraag welk vak hij gekozen zou hebben als hij geen schade-expert was geworden geeft Peter aan dat hij dan waarschijnlijk nog gewoon bij de marine had gezeten. “Hoevel, als ik nu zou moeten kiezen dan zou ik inkoper willen

worden. ‘t Lijkt me heerlijk om eens aan de andere van de tafel te zitten en macht te hebben over leveranciers.”

Welke werksituatie is je tot dusver het meest bijgebleven?

“Wat de meeste indruk op mij gemaakt heeft is het werken op St. Maarten in de hurricane fase. Je ziet de vernieling en vraagt je af waar je moet beginnen. Gelukkig kan je veel betekenen voor gedupeerden. Mensen hebben immers geen dak meer boven het hoofd. Iets wat jij voor ze kan regelen, waar ze je dankbaar voor zijn. Het tegenovergestelde is mij ook wel eens overkomen hoor. Ik herinner mij nog een keer dat ik bij een enorm terrein aankwam. Helemaal achterop het land stond een oud tropisch huisje. Een eind lopen, want het was een behoorlijk groot terrein. Daar werd ik te woord gestaan door een imposante, boomlange vrouw. Totdat ik aangaf dat er volgens mij geen sprake was van stormschade maar van lekkage, gezien het grote aantal met dikke stoflagen bedekte pannen op de grond om water op te vangen. Daarop pakte ze een koekenpan waarmee ze mij op mijn donder wilde geven. De weg van het hutje terug naar mijn auto leek ineens een aanzienlijk stuk korter dan de heenweg. Zelden heb ik zo hard gerend.”

Peter heeft altijd met veel plezier bij de organisatie gewerkt. Op de vraag waar een goede collega aan moet voldoen antwoordt hij dat een goede collega je moet corrigeren en er voor je moet zijn. “Je moet alles tegen elkaar kunnen zeggen. Niet negatief of persoonlijk, maar wel in lijn met je functie en je verantwoordelijkheid. Het jammere is dat mensen minder transparant naar elkaar toe zijn als een van beiden hoger in de organisatie staat. Dat vindt men blijkbaar minder gemakkelijk. Als je opbouwende kritiek kan geven kan je elkaar alleen maar naar een hoger level tillen. Het is jammer dat sommigen kritiek persoonlijk opvatten.”

Spreadsheetmanagement

In de veertig jaar dat Peter in het vak zit is er veel veranderd.

Hij merkt op dat veel initiatieven tegenwoordig dood geanalyseerd worden, zeker bij grote corporates. "De verantwoordelijkheid van het huidige management is niet meer wat het vroeger was. Vroeger kon je volledig autonoom handelen. Tegenwoordig daarentegen wordt finance veelal weggetrokken bij de verantwoordelijke managers en zie je andere rapportagelijnen bij staffuncties. Daarmee is het oude ondernemerschap weggehaald bij managers. Natuurlijk was er vroeger best wel sprake van excessen. Werken op bierviltjes in de kroeg was heel gewoon. Dat is niet meer van deze tijd en het is goed dat daar verandering in aangebracht is. Ik ben best wel voor een beetje meer guidance. Maar wat je nu ziet gebeuren, de opmars naar spreadsheetmanagers, op dat punt slaat men door."

Wat is het grootste vooroordeel over je werk?

"De oude garde inkopers vindt dat wij heel gemakkelijk ons geld verdienen. Dat wij duur zijn en in grote auto's rijden. Toch zou ik graag mijn grote auto willen ruilen tegen het pensioen van een inkoper. Heb ik wel eens tijdens een inkoopproces geopperd, maar daar werd niet op ingegaan. De jeugd daarentegen heeft die vooroordelen niet. Dat is het mooie aan generatie X en Y. Die kiezen hun eigen pad. Kijken niet naar wat iemand draagt of rijdt, maar stellen beter hun eigen doel. Ze zijn veeleisend. Dat klopt. Willen weten waarom de dingen gebeuren zoals ze gebeuren. Maar als je een onderbouwing kan geven, dan accepteren ze je zienswijze wel. Dat is een van de redenen waarom ik graag met jongeren werk. Ik krijg er meer energie van."

Daarom vind ik het jammer dat niet iedereen luistert naar de jeugd. Jongeren zijn duidelijk over wat ze willen. Ze willen aandacht. Dat is een uitdaging. Vroeger had je de meestergezelsituatie. Als je braaf de tas aangaf mocht je wat meer. De jeugd van tegenwoordig loopt niet meer zo slaafs achter de baas aan. Zij zijn daarnaast ook meer naar buiten gericht. Kijk hoe ze presentaties geven. Geweldig. Dat is niet arrogant, maar zo zijn ze op school getraind. Je moet ze gewoon niet kort houden."

Wat kunnen jongeren leren van senioren?

"Jongeren daarentegen zouden meer moeten vragen naar de ervaringen van de ouderen. Je kan opgedane ervaringen nu eenmaal niet naast je neerleggen, maar met de uitkomsten uit ervaringen wordt niet veel gedaan. Toch komt alles cyclisch terug. Dan gaan we iets wéér anders doen en uiteindelijk kom je terug op de organisatiestructuur die we 14 jaar geleden ook hadden."

Ik had zelf een leermeester. Nee, ik had er twee. Op commercieel gebied was dat Pim PolakSchoute. Die kan als geen an-

Maak het niet moeilijker dan het is

der de verbinding met mensen leggen. Is heel erg zorgzaam. En op vakinhoudelijk gebied was dat Herman van Velzen sr. Van hem leerde ik dat je kort op grote schades moet zitten. Dat je je eigen verantwoordelijkheid moet nemen. Dat je de leiding moet nemen om iedereen door het traject te kunnen trekken. Dat zou voor iedereen heel normaal moeten zijn, maar er gebeurt helaas te veel reactief.

Wat Pim en Herman voor mij hebben betekent, dat was ik voor Michiel Jongeneel. In het verleden heb ik veel voor hem betekent. Wij trokken altijd samen op. Ze noemden ons niet voor niets vader en zoon. Michiel is degene die mij nu heeft opgevolgd. Misschien heeft het wel met het ouder worden te maken, maar ik realiseer mij dat ik niet meer op het podium wil staan. Dat moet je op een gegeven moment overlaten aan jongeren. En kijk eens naar de manier waarop Michiel het stokje heeft overgenomen. Die doet het met zoveel verve. Daar ben ik stiekem wel trots op."

Op de vraag of er iets is dat ongewijzigd moet blijven antwoordt hij: "Niets. Niets moet blijven wat het is. Je moet juist proberen om anderen vooruit te laten komen. Stilstand is achteruitgang."

Beide benen op de grond

Peter zal over een kleine twee jaar met pensioen gaan. Hij houdt enorm van zijn werk, maar kan zich nu al verheugen op de vrije tijd die hij gaat krijgen. "De dynamiek van het werk, dat zal ik wel gaan missen als ik straks niet meer aan het werk ben. Het is ten eerste hartstikke leuk om op commercieel vlak te horen wat onze opdrachtgevers bezighoudt. En daarnaast krijg ik energie van de optimalisering van ons eigen proces. Dat is overigens een ongoing proces. Je moet je steeds weer afvragen of die eindklant, die voor het rapport betaalt, er wel iets aan heeft. Voor hem is het immers verloren tijd. Hij heeft niets aan dat rapport. Sterker nog, hij krijgt het niet eens onder ogen, maar wij moeten wel een rapport schrijven. Zonder rapport krijgt hij geen geld. Alleen al daarom moet je kritisch naar je rapportage en je processen blijven kijken. Maar maak het niet moeilijker dan het is. Blijf met beide benen op de grond. En zorg dat je veel plezier hebt in je werk. Hard werken is niet erg, als je het maar met plezier doet." <